

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုပေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဂုဏ်ယူလှသောအချစ်ကြောင့်

-တစ်ခါတစ်ခါ . . .

ဂုဏ်ယူရတဲ့ အချစ်ကလည်း . . .

ငါ့နှလုံးသားကို . . .

မငြိမ်းချမ်းစေပြန် . . .။

-တစ်နေ့မှာ . . .

သူက အမှတ်မထင် . . .

အသစ်ပေါ်လာပြီး . . .

ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို . . .

ကျစ်ဆံ့မြီးလို . . .

တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် . . .

အသာအယာ ကျစ်ယူသွားတယ် . . .

-အဲဒီ ကျစ်ဆံ့မြီးဟာ . . .

ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်မလဲဆိုတာ . . .

သူလည်း သိပုံမရပါဘူး . . .။

-ငါကတော့

သစ္စာရှိဖို့ လေ့ကျင့်ရင်း ...

တစ်ခါတစ်ခါ ...

အသက်ရှူတွေ ကျပ်နေတယ် ...။

နွေနေ့လုံ

ဒေါ်လေးအတွက် ပုစွန်ဖက်ထုပ်ကင် ဝင်ဝယ်ပြီးနောက် နွေနေ့လုံက ကောင်တာနားမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

မနက်ခင်း စောစောမို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ လူသိပ် မများသေး။

အမိုးကျယ်ကျယ် ... အခင်းပြန့်ပြန့်နှင့် အကာအရံ နှစ်ဖက်သာ ရှိပြီး စားသောက်ဖွယ် အစုံအလင် ရနိုင်သော ဤဆိုင်လေးမှာ ကျယ်ဝန်းသားနားပြီး သန့်ပြန့်တာကြောင့် မနက်ပိုင်းဆို ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ဆိုင်နံဘေးက လမ်းကလေးထဲ စီတန်းနေတတ်သည်။ ။

နွေနေ့လုံသည် မနက်ပိုင်း စက်ဘီးလေးနှင့် အိမ်ကထွက်၊ ကန်ပေါင်ပေါ် လျှောက်ပြီးလျှင် အပြန်ကျ ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ဝင်ကာ ဒေါ်လေးသိန်းစားဖို့ တစ်ခုခု ဝင်ဝယ်နေကျဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်လေးသိန်းက မေမေ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် သူမအပေါ်ချစ်ခင်ရှာသည်။ ။ မေမေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ဒေါ်လေးနှင့်သာအတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော နွေနေ့လုံကလည်း ဒေါ်လေးကိုသာ အမေလို သဘောထား ပြုစုလုပ်ကျွေးပါသည်။ ။

ရတဲ့ လခကို ဒေါ်လေးဆီ တစ်ဝက်အပ်ကာ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုသာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သုံးစွဲသည်။ ။ အပြင်ထွက်လျှင် ဒေါ်လေး ကြိုက်တတ်တဲ့ မုန့်တစ်ခုခု ဝယ်နေကျလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဖော့ဘူးထည့်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အဖြူလေးဆွဲကာ သူမ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာစဉ် သူမရှေ့ကတ္တရလမ်းပေါ်မှာ ဟန်းဖုန်းပြောရင်း လျှောက်သွားတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ။

ဘောင်းဘီခပ်ပွပွ ထူထူအိအိ အနက်ရောက်မှောင်မှောင်နှင့် အပေါ်က တီရှပ်လက်ရှည်မှာ အသားရောင်အခံပေါ် ကော်လံနှင့် လက်တို့ မှာ ပန်းရောင်နှင့် ဇီးရောင် ရောစပ် ဒီဇိုင်းဖော်ထားသလို ကျောပြင်မှာ လည်း စတစ်ကာအရပ်တွေ ရှုပ်ယှက်အောင် ပါသဖြင့် လုံလုံက ဘာရယ်မဟုတ် ထိုလူ ဖုန်းပြောရင်း လျှောက်သွားတဲ့ စတိုင်လ်နှင့် သူ့ကျောပြင် နောက်ပိုင်းကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ ။

လုံလုံ ဆိုင်အဝင်အနားရောက်တဲ့ အချိန်မှာ သူက ပြိုင်ကားပုံစံ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်တောက်တောက်ကလေးပေါ် ဖျတ်ခနဲ တက်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။

လူပုံစံက သားနားကြော့မတ်သလို ကားလေးကလည်း အမိုက်စားဖြစ်သည်။ ။ မီးလုံးအဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဘောနက်လေးပြေညွတ် ပြောင်လက်နေပုံမှာ အင်မတန် ပုံစံကျသည်။ ။

ဖုန်းပြောရင်း တန်းလန်းက ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဘက်စုံဆုတ်ထွက်နိုင်တာဟာ တော်သားပဲဟု စိတ်ထဲက ချီးမွမ်း၍ မဆုံးမီပင်...

“ဒုတ် ... ဝုန်း ... ဂျိုင်း...”

ဆိုတဲ့ အသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားရပြီး နောက်ဘက်က အုတ်နံရံနားကပ်ထောင်ထားတဲ့ စက်ဘီးတစ်စီးကို တိုက်ချလိုက်ပြီဆိုတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ဘုရားရေ ...

အခုမှ ရင်ဘက်ကလေး ဖိမိလိုက်သည်။

သူ တိုက်ပစ်လိုက်တာ ... လဲပြိုကျိုးကျေကုန်တာ လုံလုံစက်ဘီး...။

မနေ့ကမှ မမဆုန် လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ အသစ်စက်စက် စက်ဘီးကလေး...။

အရောင်ကလည်း လုံလုံကြိုက်တဲ့ ဇီးညိုရောင်အရင့်လေး။

နှမြောစိတ်နှင့် လုံလုံက အပြေးသွားကြည့်သည်။

စက်ဘီးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အလှအပ မီးသီးလေးတွေ ကွဲကြေရုံမက၊ စပုတ်တိုင်တွေလည်း ကျိုး၊ ဘီးလည်း ခွင်ပြီး၊ စက်ဘီးလေးဟာ ရစရာပင် မရှိတော့ ...။

အခုမှ ပဲ ကိုယ်တော်ချောက ‘ကျွတ်’ ဟု ရေရွတ်လျက် ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းလာပါသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဟင်”

“တိုက်မိသွားပြီလား...ဒါ မင်းစက်ဘီးလား”

“ဟုတ်တယ် ...ကျွန်မ စက်ဘီး”

မျက်ခုံးလေးရှုံ့ကာ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ မကျေနပ် ကြည့်လိုက်သော ကောင်မလေးကို ကြည့်မိတော့ သူ့ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ငြိမ့်ခနဲ လှိုင်းတစ်ခု စီးဖြာနွေးသွားသလို ခံစားရသည်။

လှလိုက်တဲ့ မျက်နှာလေးကွာ ... ချစ်စရာလေးပါလား။

သူ သတိလက်လွတ် ငေးမောသွားရတဲ့ အထိ သူမ မျက်နှာလေးက ဖြားယောင်းနိုင်သည်။

ပြောလက်စ စကားတို့ ပင် ရပ်တန့်ကုန်ရ၏။

“ဆောရီးပဲ ... မတော်တဆ အရှိန်များ သွားတာပါ”

“အို... ရှင် ဆောရီးပြောလို့ ပြီးမလား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရလဲ”

“ဒီမှာ စက်ဘီးပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“တွေ့ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေတာ ”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက အေးအေးဆေးဆေး အပြုံးမပျက်ပေ။

နွေ့နွေ့လုံမှာ တော့ ပျက်စီးသွားတာ ကိုယ့်ပစ္စည်းမို့ မပြုံးနိုင်။

အာကာချမ်းထက်က သူမရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဟန်ပန်လေးဆီက
ချက်ချင်း အကြည့်မလွှဲနိုင်။

ဆံပင်ညိုပျော့ပျော့ စင်းစင်းလေးတွေကို နောက်ဘက်မှာ စုစည်းချ
ည်နှောင်ထားသဖြင့် မျက်နှာရှင်းရှင်းလေးက ဝင်းပနေသလို လည်တိုင်
လေးကလည်း နုမွတ်ကြော့ရှင်းနေသည် ။ တီရှပ် အနက်ရောင် လက်တို
လေးကို ဝတ်ထားတာ ဘာမှ မဆန်းဘဲနှင့် အရမ်း ကြည့်ကောင်းနေသ
ည် ။

ဘောင်းဘီရှည်က အညိုရောင်ဘေးလိုင်းပါသော ဆွဲသားဘောင်းဘီ
အသားရောင်၊ ကင်းဘက်ရှူးလေးကလည်း အသားရောင်နှင့် အနက်
ရောင် အစပ်လေး ဖြစ်သည် ။

အသားလေးက ဖြူနုဝင်းမွတ်နေတော့ ဘာပဲဝတ်ဝတ် လှနေမယ့်
ကောင်မလေးပါပဲ။

အထူးခြားဆုံးကတော့ မျက်တောင်ကျောတို့ ဝန်းရံထားတဲ့ သူမရဲ့ နက်ရွန်းရွန်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးပါပဲ။ အရည်ကြည်လဲ့နေကာ လူတစ်ဖက်သားရင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်မယ့် မျက်ဝန်းကလေးပဲ ဖြစ်သည် ။ ကြည့်လိုက်တာနှင့် အသက်ရှူမှားစေသည် ။

အာကာချမ်းထက် မှ င်တက်သွားရတာပဲ ကြည့်...။

သူသည် ခဏနေမှ စက်ဘီးကို ပြန်ထောင်ပေးဖို့ သတိရသည် ။

“ ကျွန်တော် ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်ဗျာ ”

လုံလုံမျက်နှာလေးက မကြည်လင်နိုင်။ မှန်ကုပ်ရှုံ့မဲ့နေသည် ။

နှမြောစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်ရှိတဲ့ သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကြောင့်...

“ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမလဲ ”

“ ဘယ်သိမလဲ ...စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ပို့မှ သိမှာ ပေါ့ ”

သူမက ဘုကျကျလေး ပြန်ဖြေသည် ။

“ ပြင်ဆိုင်က ဘယ်မှာ လဲ ”

“ ကျွန်မလည်း မသိဘူး ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားနောက်ခန်းထဲ တင်လိုက်မှ ပဲဟု တွေးကာ အာကာချမ်းထက်က စက်ဘီးကို မယူ၍ ကားထဲထည့်သည် ။

သူကားက အမိုးဖွင့်ဖြစ်၍ အဆင်ပြေပါသည် ။

“ ဒီမှာ ...ကျွန်တော့်ကားလည်း ဘောဒီဆေးပွန်းသွားပြီ ”

“ ဪ...ရှင့်ကားထိတာ ရှင့်အပြစ်ပဲ၊ ဒါ ပြောနေစရာလား ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ် ၊ ပြောမိတာ မှားပါတယ်”

သူ ရယ်လိုက်မိလျှင် ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည် ။

သူမရဲ့ မျက်စောင်းချိပုံလေးမှာ အာကာချမ်းထက် အသည်းကို လှုပ်ခါယိမ်းထိုးသွားစေသည် ။

“မထူးပါဘူး ... ကျွန်တော် အသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

သူ ဒီလို ပြောလိုက်တော့လည်း လုံလုံ အားနာသွားမိပါသည် ။ စက်ဘီးက တစ်စီးလုံး ပစ်ရသွားအောင် ပျက်စီးတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြင်လိုက်ရင် ... ဘီးအသစ်လဲလိုက်ရင် ပြန်ကောင်းနိုင်သေးတဲ့ အခြေအနေပါ။

“ဒီစက်ဘီးက မနေ့ကမှာ လက်ဆောင်ရထားတာ”

သူမ စိတ်လိုလက်ရ တစ်ခွန်းပြောလိုက်မိသည် ။

“ဟုတ်လား ...စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်အချိန်ရရင် စက်ဘီးပြင်ဆိုင် ပို့ပေးလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမစကားကို ခေါင်းညိတ်တာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ အာထက်က စက်ဘီးပြင်ဆိုင် မဆိုထားနှင့် ကားဝပ်ရှော့ပင် သွားချင်တဲ့ သူ မဟုတ်။

မတော်တဆ သူ့ကား လမ်းမှာ တစ်ခုခု ထိခိုက်မိရင်တောင် အိမ်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဒက်ဒီတပည့်တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ဖြေရှင်းခိုင်းနေကျ...။

သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မခေါ်ချင်ပါ။

ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေရှင်းချင်သည်။ ။

ကောင်မလေး မျက်နှာမြင်လိုက်ရကတည်းက သူ့စိတ်တွေက ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၊ ဘာမဆို ရှေ့က ဆောင်ရွက်ပေးချင်မိတော့တာပဲ။

နွေ့နွေ့လုံသည် သူ့ကို ဤသို့ လွှတ်ခနဲပြောမိပြီးမှ မှားပြီလားဟု တွေးသည်။ ။

“ဒါဆို မင်းလည်း ကားပေါ်တက်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

နွေ့နွေ့လုံက အနည်းငယ် တွေဝေတုန့်ဆိုင်းနေမိသည်။ ။

အခုမှ သိရ...တွေ့ရတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ကားပေါ်တက်လိုက်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလား...။

ပြီးတော့ သူ့ကားက ထူးခြားလှပနေတဲ့ ပြိုင်ကားပုံစံ။

တွေ့တဲ့ လူတွေ အလွယ်တကူ မှတ်မိနိုင်စရာပဲ၊ မတော်တဆ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားခဲ့ရင် သူမကို ဘယ်လိုထင်မလဲ။

ကဲလေ...ဒါတွေ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မှ မရှိဘဲ...။

နွေ့နွေ့လုံက သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ ခါးညွှတ်ပြီး ဖိတ်ခေါ်ဟန်ပြုလျှင် ခပ်တည်တည်နှင့် သူ့ကားပေါ် ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

ထို့နော် စက်ဘီးတင်ဆောင်ထားသော ကားကလေးသည် ပြည်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။

တကယ်တော့ မနက်စောစောမို့ မည်သည့်ပြင်ဆိုင်မှ လည်း မဖွင့်သေးပါ။

ဟိုဒီပတ်ရှာရင်း အာကာချမ်းထက်က သူ့နံဘေးက ကောင်မလေးကို သာ ခိုးခိုးကြည့်မိသည်။ ။

ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ မျက်နှာထားက တည်လှတာမို့ သူလည်း အလာပသလ္လာပ စကားပင် မဆိုရဲအောင် ဖြစ်နေရသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မလေး ဘေးနားပါတော့ ကားမောင်းရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ။

လေနုအေးလေးက သူတို့ ကို တိုးဝှေ့တိုက်ခက်နေတာပင် တစ်မျိုးကြည်နူးစရာကောင်းသည်။ ။

သူမက နဖူးပေါ်က လွင့်နေတဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ပြန်ဖိချသည်။ ။

ဆံပင်လေးတွေ လေမှာ လွင့်နေတဲ့ သူမဟန်ပန်မှာ တစ်မျိုးကဗျာဆန်သည်။ ။

ဈေးနားက စက်ဘီးပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ စက်ဘီးကိုချပြီး ပြင်ဖို့ အပ်ထားလိုက်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့...

“မင်းကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ် .. ကိစ္စမရှိဘူး”

“အားမနာပါနဲ့ ”

“အားနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် ယူထားပါလား”

စက်ဘီးလျော်ကြေး ရစရာရှိတာမို့ နွေ့နွေ့လုံက သူပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

“မင်းရဲ့ ဖုန်းလည်း ပေးဦးလေ”

စတွေ့ကတည်းက နီကီရာ ဖုန်းပြားပြားပါးပါးလေးကို လည်မှာ ဆွဲထားတာ အာထက်မြင်သည် မဟုတ်လား။

နွေ့နွေ့လုံ ငြင်းမည်ပြင်ပြီးမှ သူ့အကြည့်က ဖုန်းဆီရောက်ပြီးသားမို့

...

(ဖိုက်ဝမ်းဖိုးဖိုး.....) ဟု ပြောပြလိုက်မိသည် ။

သူက သူ့ဖုန်းထဲမှာ မယ်မိုရီသွင်းလိုက်သည် ။

မယ်မိုရီ သွင်းရင်းက မသိမသာနှင့် သူကမျက်နှာလေးကို အသာခိုး၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည် ။

ပြီးလျှင် မလုံမလဲနှင့် ကောင်မလေးကို သူ ပြုံးပြသည် ။ ကောင်မလေးက အားတုံ့အားနာဟန်နှင့် မပွင့်တပွင့် တုံ့ပြန်ပြီးပြသည် ။ ဖျတ်ခနဲ ခြွေလိုက်တဲ့ အပြုံးလေးဟာ မှ င်တက် ငေးချင်စရာ။

မဝီပြင်လှသော အားနာပြုံးလေးကိုပင် သူ့မှာ စွဲစွဲမက်မက်ဖြစ်သွားရသည် ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြုံးရယ်နေလျှင် အတော်လှမည်ဟု လည်း ခန့်မှန်းမိသည် ။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ...ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ စက်ဘီးရတဲ့ နေ့ ကျွန်တော် လာပို့ပေးပါ့မယ်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်သည် ။ ထို့နောက် ပြောစရာမရှိတော့သလို သူ့အနားက ထွက်ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။

သူမကို ကြည့်ရတာ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီး မိတ်ဖွဲ့လိုပုံ မရပါ။

သူ့ကိုမြင်ရင် ကောင်မလေးတွေက မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ချင်...

ကြွေချင်ချင် ဖြစ်နေတာပဲ၊ မကြာခဏ ကြုံဖူးသော အာထက်ဟာ သူမရဲ့ တည်ငြိမ်အေးစက်သော ဆက်ဆံရေးကို တအံ့တဩ ဖြစ်မိတာလည်း အမှန်ပါ။

“ပြန်တော့မလို့ လား...”

သူ တစ်ခွန်း ကမန်းကတန်း မေးသည် ။

“အင်း”

သူမက “အင်း”တစ်ခွန်းပဲ ဖြေပြီး ဆက်လျှောက်သွားသဖြင့် အာထက်က ကားပေါ် အမြန်တက်ပြီး သူမနောက်က ဘီးတစ်လှိုမ့်ချင်း အသာ အသာ မောင်းလာမိသည် ။

လမ်းထိပ်ရောက်လျှင် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီ ဦးတည်လျှောက်သွား၏။ ကားကမလာသေးလျှင် သူမက ကားမှတ်တိုင် ရဲ့ ထိုင်ခုံလေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေပါသည် ။

အာထက်က သူမကို လက်ပြရင်း ကားနှင့် ဖြတ်မောင်းသွားရသော် လည်း ရင်ထဲမှာ သူမဘေးနားက မခွာချင်သေးသော ဆန္ဒကသာ ကြီးစိုး နေပါသည် ။

မင်းက ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိဘူးနော်...။

ခြံဝင်းရဲ့ သံဆန်ခါကွက်တံခါးလေးကို ပတ္တာဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်ကာ လှမ်းဝင်လာသောနွေ့နွေ့လုံကို တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်ထပ်လေးရဲ့ အိမ်တံခါးဝကနေ ဒေါ်လေးကဆီးကြိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့.. စက်ဘီးရော၊ သွားတုန်းက စက်ဘီးနဲ့ မဟုတ်လား”

စက်ဘီးအသစ်လေးနှင့် ဟန်ကျပန်ကျ နင်းသွားတဲ့ လုံလုံကို မနက်
တုန်းက သဘောတကျ ကြည့်နေမိခဲ့သေးတာကြောင့် ဒေါ်လေးက မျက်
ခုံးပင့်ရင်း မေးသည်။ ။

“မပြောချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ လုံစက်ဘီး ခဏလေးထားခဲ့
တာကို ကားတစ်စီးက နေရင်းထိုင်ရင်း အသားလွတ်တိုက်ချပစ်လိုက်
တယ်”

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ စက်ဘီးပျက်စီးသွားပြီပေါ့”

“သူက လျော်ပေးမယ် ပြောပါတယ်၊ အခုလည်း ပြင်ဆိုင်မှာ သူပဲ အ
ပ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဒီလောက်အစောကြီးမှာ ကားကို ရမ်းရမ်းကားကား မောင်းတဲ့ သူ
က ရှိသေးတယ်၊ လူငယ်ပဲလား”

“အင်း...ငယ်တာပေါ့၊ လုံလုံတို့ အရွယ်ပဲ”

နွေ့နွေ့လုံက စကားတပြောပြောနှင့် အုတ်လှေကားထစ်လေးကို လှ
မ်းတက်လာခဲ့သည်။ ။

“သူ့ကြောင့် အချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီ၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေးဖို့ ဝယ်
လာတဲ့ ဖက်ထုပ်ကြော်လည်း အေးကုန်ပြီ၊ စားလိုက်ဦးနော်၊ လုံလုံ
ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အခုမှ လာတာ၊ ချက်ချင်း ချိုးမလို့ လား၊ နားဦးလေ”

“နားနေရင် ရုံးနောက်ကျနေမယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ အခုပဲ ရှစ်နာရီ ထိုး
နေပြီ”

“အေး...အေး၊ ချိုးလို့ ဖြစ်ရင်လည်း ချိုးပေါ့”

နွေ့နွေ့လုံက သူမရဲ့ အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာကာ အဝတ်အစားလဲ
၍ ထဘီရင်လျားလေးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

အိမ်မှာ သူမနှင့် ဒေါ်လေးသိန်းပဲရှိတာမို့ လွတ်လပ်သည်။ ။

အခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ထားပြီး ဒေါ်လေးတစ်ခန်း၊ လုံလုံတစ်ခန်းနေသည်
။ နောက်ဘက်မီးဖိုချောင်မှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာကတွဲလျက်။

လုံလုံက ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်၏။

ရေချိုး ပြင်ဆင် အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် ထွက်ရုံပဲလေ။

သူမတို့ ရုံးမှာ ထမင်းချိုင့်တွေဘာတွေ ယူစရာမလို။

အန်တီကြည်က သဘောကောင်းကောင်း နှင့် နောက်ကျရင်လည်း
ဆူတဲ့ သူမဟုတ်။

ပြီးတော့ နွေ့လယ်စာကိုလည်း ရုံးရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ စား
သောက်ဆိုင်ကြီးကနေ ကြိုက်တာမှာ ယူစားသောက်ရုံမို့
အရမ်းအဆင်ပြေသည်။ ။

လုံလုံ ရုံးသွားလျှင် ဒေါ်လေးက သူ့ဟာသူ ချက်ပြုတ်စရာရှိတာ
ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ပြီးလျှင် စက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် အထည်တွေ ထိုင်
ချုပ်နေတော့မည်။

တူအရီးနှစ်ယောက်သားဘဝမှာ ပူပင်ကြောင့်ကြမရှိ၊ အေးအေးလူ
လူ နေထိုင်ရသောဘဝမို့ ကျေနပ်စရာကောင်းပါသည်။ ။

နွေ့နွေ့လုံသည် ကမန်းကတန်း ရေချိုး၊ အလှပြင်နေမိရင်းကပဲ အ
တွေးထဲမှာ အခုနေ ပြိုင်ကားနဲ့ လူအကြောင်း ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာမိ
သေးသည်။ ။

လုံလုံကိုများ ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ မျက်တောင်ပင် ခတ်မှ ခတ်မိရဲ့ လား မသိ။

ရှင်ကတော့ လူပျို လူလွတ်မဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မ မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆီမှာ ချစ်သူရှိတယ် ရှင့်...။

*